

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 636/2016
25.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене С.М., због кривичног дела несавесан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене С.М., адв. З.Р., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 3021/10 од 23.12.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 237/16 од 21.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 25.05.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене С.М., адв. З.Р., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 3021/10 од 23.12.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 237/16 од 21.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 3021/10 од 23.12.2015. године окривљена С.М. оглашена је кривом због кривичног дела несавесан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 2. у вези става 1. Кривичног законика за које је окривљеној изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљена у року од три године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

На основу члана 258. став 4. ЗКП окривљена је обавезана да оштећеном Институту за р. из Б. – Организационом делу „С.“ у М. на име имовинскоправног захтева исплати износ од 3.538.776,50 динара, док је у преосталом делу оштећени упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 237/16 од 21.03.2016. године, одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљене С.М., адв. З.Р., а пресуда Вишег суда у Београду К 3021/10 од 23.12.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљене С.М., адв. З.Р. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене С.М., у поднетом захтеву не опредељује конкретно учињену повреду закона, а из образложења захтева произилази да је захтев поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Према наводима захтева, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП учињена је тиме што је за радњу изврешња кривичног дела за које је оглашена кривом у периоду од марта 2005. године па до 21.03.2006. године наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, те да за тај период по кривичном закону окривљена није могла бити оглашена кривом и кажњена, а Врховни касациони суд овакве наводе захтева оцењује неоснованим.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене већ је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да је тај жалбени навод неоснован и о томе на другој страни став пет образложења, дао веома јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и на исте упућује у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Побијајући правноснажне пресуде у односу на имовинскоправни захтев оштећеног, то јест због повреде одредбе члана 441. став 3. ЗКП, у захтеву за заштиту законитости, се не наводи коју одредбу закона је суд повредио приликом одлучивања о имовинскоправном захтеву (члан 252. – 260. ЗКП), већ нетачно истиче да су правноснажним пресудама утврђени извршиоци кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. КЗ, за противправно присвајање 3.538.776,50 динара, а да је окривљена обавезана да тај износ надокнади оштећеном, што по закону није могуће, а Врховни касациони суд ове наводе оцењује неоснованим.

По налажењу Врховног касационог суда, управо супротно, наводима захтева, правноснажним пресудама је утврђено да је штету у наведеном износу оштећеном нанела окривљена извршењем кривичног дела несавесан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 2. и 1. Кривичног законика, између

осталих пропуста и тиме што није вршила надзор над радом рецепције те контролу уредне наплате услуга, због чега је рецепционарима омогућила присвајање дела наплаћеног новца. Стога је и у овом делу захтев за заштиту законитости неоснован.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и кривичног закона из члана 441. став 3. ЗКП, на које се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.